

ELS ADULTS EN SABEM MÉS, PERÒ ELS INFANTS SÓN MÉS SAVIS

Educar, que difícil! Tothom parla d'educació. Fins i tot l'escola, com a entitat educativa, esdevé una eina política per mantenir l'*estatus quo*, un instrument del sistema. La pedagogia és tan difícil com la política perquè l'educació és el component més important de la política. Els qui veritablement han de parlar d'educació són els i les mestres, els pedagogs i les pedagogues, els educadors i educadores que des de la vocació professional, la formació acadèmica i la pràctica del dia a dia arriben a saber, ja sigui per intuïció o per deducció, què és el que més convé als nens i nenes. He comprovat que la majoria d'infants són savis per naturalesa. I aquesta és la tasca de qui educa, el propi origen etimològic del concepte educar ja ens ho diu: guiar, conduir (*ducere*) i extreure, ajudar a treure en fora (*ex-ducere*). Els adults en sabem més però els infants són més savis. Tenen més capacitat d'aprenentatge, de canviar, d'adaptar-se a situacions extremes, de perdonar, d'estimar. Ells saben el que realment és essencial, veuen allò que és invisible als ulls.

Voltant amunt i avall per escoles, espais, pobles, entitats i festes populars durant més de trenta anys, emprant la música i les cançons com a mitjà per educar i ajudar a construir-se com a persones als nens i nenes, m'he adonat de la gran dificultat que representa educar. Des de fora estant tot sembla fàcil quan t'adreces als infants, però a mesura que vas tenint més experiència i, amb la trajectòria dels anys, t'adones de què estàs trepitjant terreny sagrat. Qui educa qui? Quin són els valors implícits en l'acte educatiu que hem de transmetre a la mainada? Tota cultura, tota religió, tota ètnia transmet els seus. Com arribar a una entesa social de mínims educatius? Sempre hi ha d'haver un model a partir del qual volem educar, però gairebé és impossible de despulgar-lo d'allò social que l'envolta.

Educar és remoure, posar en dubte, reflexionar, trencar models estàtics. Els sistemes educatius actuals no li serveixen a l'ésser humà per esdevenir persona, estan preocupats pels fracassos d'aprenentatge i el que realment hauria de preocupar és el desencís.

dels adolescents envers la vida o que la infància cada vegada acabi més d'hora. Però no hi creiem en els infants, sinó seriem implacables davant els que els exploten per treballar o dels que els utilitzen per a pornografia infantil. Si creiem que les nenes i els nens es mereixen el millor hem de maldar per a què això sigui així.

Qui opta per educar i vol fer-ho ben fet no li queda més remei que esdevenir una persona d'acció social, de desvetllador de consciències, de líder amb qui els infants s'hi emmirallin, no per la seva imatge estètica, no per les marques de la roba que utilitza, no per les seves riqueses materials, sinó per la seva bondat, per les seves ganes de fer un món anímicament més estable, més just en referència a la consideració de les persones, més bell en relació a l'estima pel medi. Tots formem part d'un tot que inclou el cosmos sencer, allò que no veiem just, allò que no ens agrada dels altres és el que ens falta encara a nosaltres per millorar i continuar lluitant. Els nens i nenes ens donen molt, ens ensenyen (si ens deixem i en som conscients i sensibles) un infinit de coses profitoses per a la nostra pròpia vida, procurem, doncs, que en fer-se grans no perdin la seva noblesa interna i que esdevenir adults no sigui deixar enrere tots aquells aspectes pels que tant ha costat construir una escala de valors, a mida de cada ésser humà, en què cadascú ofereix el bo i millor de si mateix als altres i s'amara d'allò que els altres li ofereixen de sa i noble a ell, al marge de creences personals o col·lectives.

Voldria dedicar aquest escrit a Lluís Maria Xirinacs (1932-2007), l'únic polític ètic que he conegut. La seva lluita social (entesa com amor agàpic a l'ésser humà), el seu plantejament filosòfic (d'una complexitat enorme) i la seva coherència espiritual (d'una honestedat esfereïdora) són tan impressionants que només (i ho espero) els anys ho podran desvetllar i fer florir. Catalunya i el món sencer està en deute amb ell.